

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἔδρευμεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ἐν τῷ χίλιᾳ καὶ ἐνιὰκόσῳ δεκαῆξ
κανέναν δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅτι τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκι φράγκα καὶ σὲ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἀπρίλη τρίτη καὶ εἰκοστή,
Σκουλοῦδὴ στάσις θαυμαστή.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσα καὶ ἑβδομήντα σὺν ἐνιά,
δράσις γέρων μὲ τὸ ζόρι καὶ μὲ χίλια δὴ στανιά.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθέναν νέτῳ σκέτῳ,**

Α΄

Φ.—

Εἶδα ποῦ λὲς Βασίλειον
ἐνδοξὸν στήν ὑφήλιον
ἀπὸ καιροῦ καὶ χρόνου.

Εἶχε καὶ ῥώμην ἀρκετὴν,
εἶχε καὶ ἀνδρείας ἀρετὴν,
εἶχε καὶ φαμπαρόνους.

Ἐμποροῦς ἔμπρὸς νὰ προχωρῇ
χωρὶς καὶ τρύπιο νὰ φορῇ
στὰ πόδια τοῦ παπούτσι.

Εἶχε μεγάλην ἀντοχὴν
σὲ καθεμίαν ἐποχὴν,
ἀλλὰ μὴ ἀλὸ κουκουτσι.

Ἐλεῦσε σ' ὅλα τὰ δεινά,
ἔσυνεθίσε καὶ νὰ πεινᾷ
καὶ λόγο νὰ μὴ θγάξῃ.

Κι' ὅσους δὲν τοῦδιναν ψωμί
ἐν ὕμνοις, δόξῃ καὶ τιμῇ
νὰ τοὺς ζῆτω κραυγάζῃ.

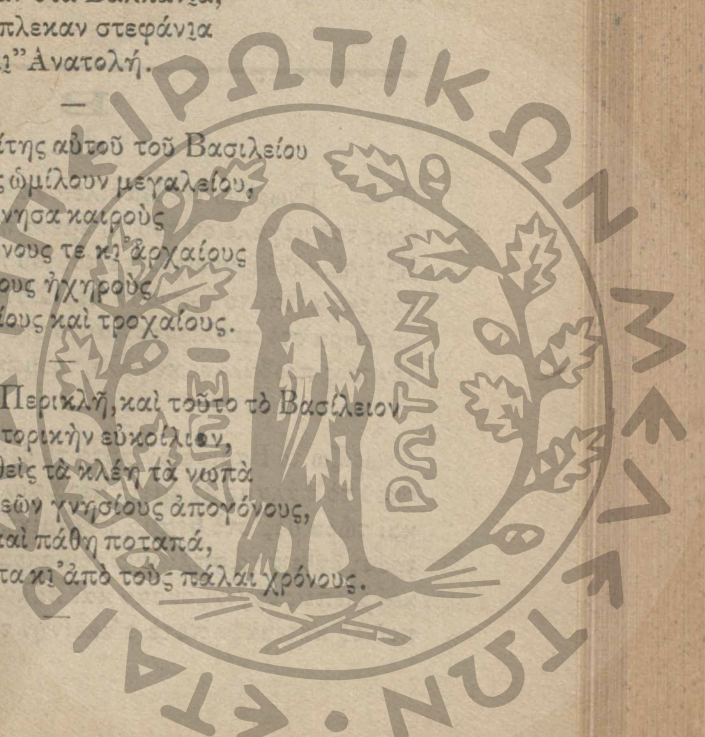
Πλὴν τώρα τελευταίως
ὠρθώθη ὅσιν Ἀνταῖος,
καὶ εἶχε καὶ νίκας ἄρει
καὶ τρόπαια τρανά,
καὶ ἐγίνηκε ξανὰ
τοῦ κόσμου τὸ καμάρι.

Καὶ πῶς τὰ καθεστῶτα
θ' ἀλλάξουνε τὰ πρῶτα
ἐλπίζανε πολλοί.

Τῶφалан' στὰ Βαλκάνια,
καὶ τοῦπλεκαν στεφάνια
Δύσις καὶ Ἀνατολή.

Κι' ἤμουν καὶ ἐγὼ πολίτης αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου
καὶ περὶ τοῦ παρόντος ὠμίλουν μεγαλεῖον,
καὶ ἐξύμνησα καιροῦς
συγχρόνους τε καὶ ἀρχαίους
σὲ στίχους ἡχηροῦς
σπονδαίους καὶ τροχαίους.

Κι' ὅταν προσφάτως Περικλῆ, καὶ τοῦτο τὸ Βασίλειον
ἔκανε πῶς ἐξέχασε ρητορικὴν εὐκοιλιῶν,
καὶ μόλις ὕμνησε καθεὶς τὰ κλέη τὰ νηπιά
καὶ προπατόρων εὐκλεῶν γνησίους ἀπογόνους,
ἀρχίσανε διχόνοιας καὶ πάθη ποταπά,
συνειθισμένα πράγματα καὶ ἀπὸ τοῦ πάλαι χρόνου.

Κι' ἐνφ' φρικώδης δαίμων
αἵματηρῶν πολέμων
τὸ Σύμπαν ἐλυμαίνετο.

Κι' ὁ κόσμος ὁ μωρὸς
καί σ' ἔλα δ' μικρὸς
αἰμοχαρὲς ἐμαίνετο.

Ἐγράφοντο κι' ἐλέγοντο μεγάλαις βουρλισίαις
πῶς τάχα ξαναπλέκονται φρικταῖς συνωμοσίαις,
κι' ἐνόμιζες συνωμοτῶν πῶς σὲ διώκουν στίφη
μὲ τροχισμένα ξίφη.

Καὶ κάθε πατριώτην
ἐμπρός σου συνωμότην
τὸν ἔδλεπες φρενήρη,
καὶ τρέχοντα ξιφήρη.

Καὶ μοῦλεγα ν' ξανά
διάφοροι σκαρτάδοι
πῶς ἓνα μαῦρον τέρας.

Ρομφαίαν ἀκονᾷ
στῆς νύκτας τὸ σκοτάδι,
στὰ φῶτα τῆς ἡμέρας.

Κι' ἀρχίνισα κι' ἐγὼ
νὰ τρέμω, νὰ ριγῶ,
κι' ἐπαθα τέτοιο φόβο.

Τέτοια τρομοκρατία,
ὅπου χωρὶς αἰτία
παπούτσι νὰ τὸ κόβω.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν σάλο
δὲν βλέπω τίποτ' ἄλλο

παρὰ μονάχα σπείρας συνωμοτῶν φρικώδεις
κι' ἐμπρός μου παρελαύνουν σκιαὶ μυστηριώδεις.

Β'

Π. — Γνωρίζω τὸ Βασίλειον αὐτὸ, ὅρ' Φασουλῇ,
ἔρως τοῦ μεγαλείου τοῦ κι' ἐμένα πυρπολεῖ.
Κι' ἐγὼ, καθὼς γνωρίζετε, τοῦτου πολίτης εἰμαι,
καὶ τώρα νέαι τὸ ξυπνοῦν περὶ Συνδέσμων φῆμαι,
καὶ τώρα σ' τὸ πτολίεθρον αὐτὸ τῆς πρωτεύουσας
λὲν πῶς προβάλλει κεφαλὴ τρομακτικῆς Μεδοῦσης.

Γνωρίζω τὸ Βασίλειον αὐτὸ τὸ δοξασμένον,
ὅπου τὸ φάλαγμα κι' ἐμεῖς μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
καὶ τώρα μὲς σ' τὸ θέαμα πολεμικῆς τρομάρας
τρῶει θαθεῖα τὰ σπλάχνα τοῦ σαράκι φαγομάρας,
καὶ βλέπετε ὀργιάζουσιν καὶ πάλιν τὴν διχόνοιν,
ποῦ τὸ κατέθαψε ποτὲ σ' ἐκείνην τὴν Χαιρώνειαν.

Γνωρίζω τὸ Βασίλειον,
ποῦ βλέπει πάντα γαλανοὶ
νὰ σελαγίζουν οὐρανοὶ
μὲ ζωδότην ἥλιον.

Καὶ βρῖσκει πάντοτε καιρὸν
νὰ τρώγεται νυχθημερόν,
κι' ἕνας τὸν ἄλλον, Φασουλῇ,
φρικτὸν προδότην νὰ καλῇ.

Γνωρίζω τὸ Βασίλειον τὸ τώρα καὶ τὸ πρῶτον...
καὶ τάχα τίς τῶν ζωντανῶν ἢ τίς τῶν τεθνεώτων
κἂν τῆς παρουσίας ἐποχῆς, κἂν τῆς παληᾶς τῆς πρώτης,
δὲν εἶχε τὴν τιμὴν αὐτὴν νὰ βαπτισθῇ προδότης;

Γνωρίζω τὸ Βασίλειον, ὅπου προδότας τρέφει,
ξέρω πῶς τοῦτο τὸνομα τὸ λένε καὶ τὰ βρέφη,
ὅπου κι' ἐμένα μ' ἐνοχλοῦν οἱ ποῦροι πατριῶται,
καὶ τώρα, φιλαράκο μου, μ' ἄρ' ἐσούν οἱ προδόται

Φ. — Τί λές, μωρέ;

Π. — Τί νὰ σοῦ πῶ... μ' ἄρ' ἐσ' ἢ προδοσία,
καὶ σήμερα μοῦ φαίνεται μεγαλ' ὕπηρεσία.

Φ. —

Ἄρεσ' ἢ σωφρονεῖς;

Π. —

Καὶ σὺ μὴ χάσκῃς ἀδρανῆς
κι' ἔλα προδότης νὰ γενῇς.

Φ. — Κι' ἐμέ, ποῦ πάντοτε καὶ νῦν σὰν χάχας χασομέρης
στοὺς δρόμους τριγυρνῶ,
μ' αὐτὰ τὰ λόγια φαίνεται πῶς θὰ μὲ καταφέρῃς
προδότης νὰ γενῶ.

Καὶ μ' ἔκανες σιγὰ σιγὰ συμπάθειαν νὰ τρέφω
πρὸς τοὺς προδότας τοὺς φρικτούς, καὶ πρὸς αὐτοὺς νὰ στρέψω.
Προσκύνει, σέβου τὸν Θεόν, καὶ τοὺς προδότας τίμα, [φω]
κι' ἂν τύχῃ νὰ μὲ δῇς ποτὲ καθήμενον σὲ μνήμα,
νὰ ξέρῃς πῶς τὸ μνήμ' αὐτὸ δὲν εἶναι πατριώτου,
ἀλλὰ φρικτοῦ προδότου.

Προδότης ἀπεφάσισα νὰ γίνω, Περικλέτο,
τοῦ πατριώτου τὸνομα μακρὰν ἡμῶν ἐρρέτω.
Κι' ὅταν προδοταὶ σήμερον ἀποκαλοῦνται πάντες,
ἂν πατριώτης λέγωμαι, μοῦ λένε: καλὲ ἄνθρωπος.

Μὲ σπείρας προδοτῶν κι' ἐμεῖς...
τὸν τίτλον τοῦτον τῆς τιμῆς
μ' ἐπαίνους θὰ σοῦ δώσω.

Εἰν' ἓνας τίτλος ζηλευτός,
κι' ἂν καμμιὰ μέρα σὰν θνητὸς
μοιραίως τὰ κορδῶσω.

Μὴν ἔλθετε σ' τὸν τάφον μου μὲ χεῖμαρρον δακρύων,
μὰ γράψετε σ' τὸ μάρμαρον τὸ κατηφές καὶ κρύον
πῶς κι' ὁ Ρωμηὸς ὁ Περικλῆς, ὁ τῶν κλεινῶν ἐπὶ πότῃς
δὲν ἦταν ἄλλο τίποτα, παρὰ κρυφὸς προδότης.

Ἀπὸ προδότας τρομεροὺς καὶ τώρα πλημμυρίζει
τῆς δόξης τὸ Βασίλειον, αὐτὰδελφός μου κἄρα,
καὶ νέαις δόξαις καὶ παληαῖς ἀναποδογυρίζει
σὰν τὴν κατσίκια, ποῦ κλωτσᾷ γεμάτη τὴν καρδιάρα.

Δράμα καὶ κωμειδύλλιον!
προδῶται καὶ ταρτοῦφοι
φαιδρύνουν τὸ μισαλό μου.

Μὲ τοῦτο τὸ Βασίλειον
κι' ἐγὼ συχνά, μαγκούφη,
τραβῶ τὸν διάβολό μου.

Γ'

Π. — Γνωρίζω τὸ Βασίλειον, ποῦ καὶ κι' ἐπιστρατείας
σὲ χρόνους αἰσιτίας,
γνωρίζω τὸ Βασίλειον, ὅπου δασμοὺς θ' αὐξήσῃ
γιατὶ δὲν ἔχει κάλπικο τὸ δόντι του νὰ ξύσῃ.

Γνωρίζω τὸ Βασίλειον, ποῦ παῦλα καὶ τελεία
δὲν ἔλκει σὲ πολιτικῆς ἀρχαίας μεγαλειᾶ,
καὶ μαγκουράδων παλαιῶν ἐπίταξιν σκαρόνει,
ποῦ τοὺς μεγάλους ἄθλους τῶν διαφημίζουν χρόνοι.

Γνωρίζω τὸ Βασίλειον, ὅπου μὲ πάθη μαίνεται
κι' ἐνθεν κακίθεν πρὸ καιροῦ μετέωρον κυμαίνεται,
καὶ πατριῶται φλογεροὶ δὲν μένουν παρὰ μόνον
ἱλίγοι Τούρκοι Μπέηδες ἐκ τῶν Ἐθνικοφρόνων.

Γνωρίζω τὸ Βασίλειον, ποῦ καὶ μεγάλη γνῶσι,
μὰ δὲν μ' ὑπάρχει νὰ νοιώσῃ
πῶς σὰν παλεύουν οἱ τρανοὶ, μὲ τᾶλλα ξαφνικά
πρέπει νὰ βάλῃς ρήγανη σ' τὰ κυριαρχικά.

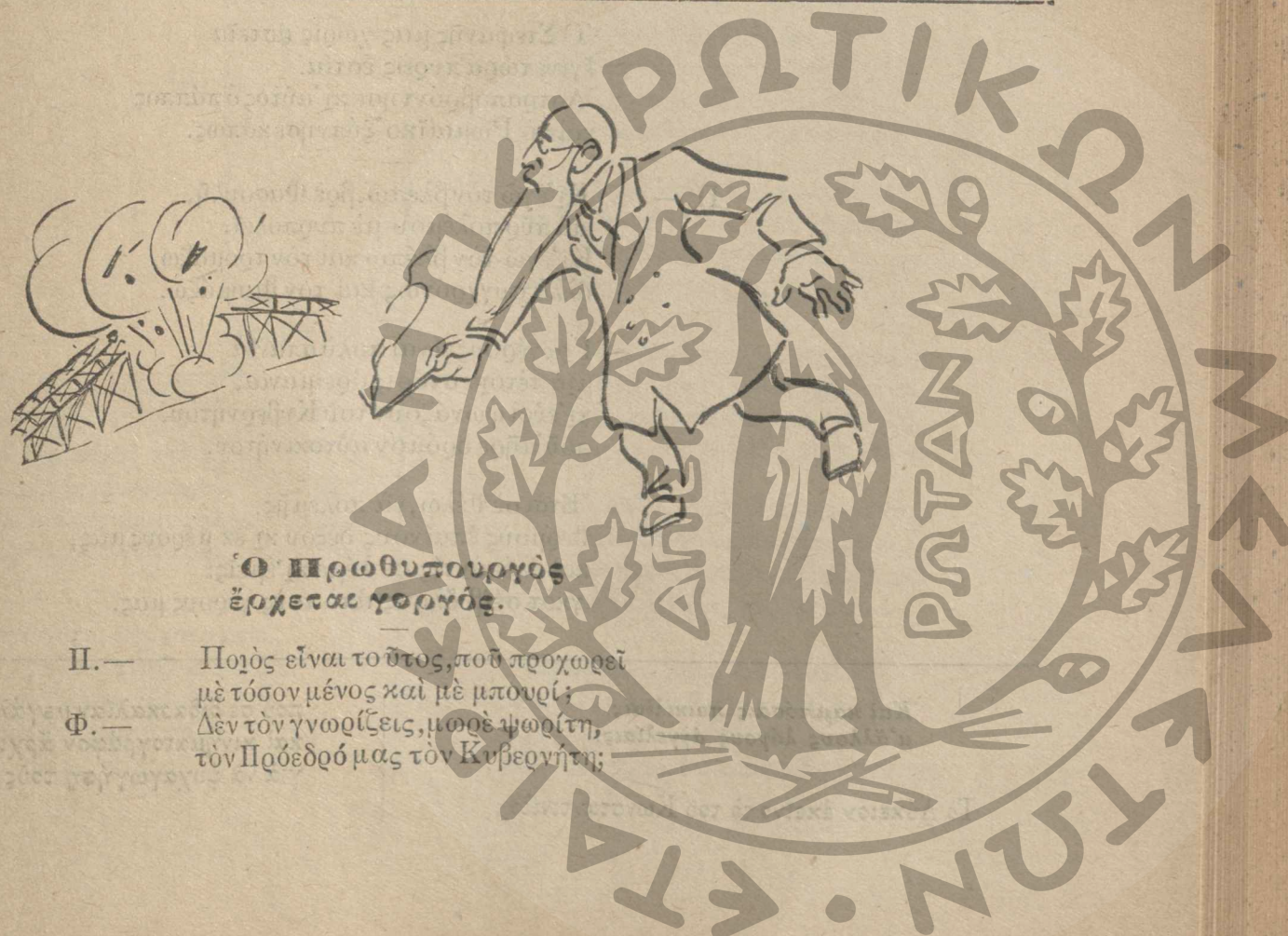
Κι' ὅσο κι' ἀνθέλῃς σ' τοὺς τρανοὺς φώναζε καὶ τσαμπούνα
μ' ἔλα τὰ δυνατὰ σου...
ὅ, τι κι' ἂν λὲς θὰ γράφονται σ' ἐκείνων τὴν πατοῦνα
τὰ δικαιώματά σου.

Φ. — Κι' ἐγὼ γι' αὐτὰ τσακόνομαι,
φώναζω, ξεσθερνόνομαι,
ἀλλ' ὅταν σ' τοὺς μεγάλους μικρὸς σηκώσῃς μύτη
ψουνίζεις ἀπὸ σέβηρο, τρελλέ μου συμπολίτη.

Ἄνω κάτω τριγυρίζω,
τὸ Βασίλειον γνωρίζω
τοῦ πυριφλεγῶς ἡλίου.

Ποῦ καὶ γέροντας ὠμοὺς
τοὺς τονώνει μὲ χυμοὺς
καὶ μὲ σφρίγος Ἀπριλίου.

Ἐπειτ' ἀπὸ τὰ πολλὰ
καὶ διάφορα καλά,
ποῦ μᾶς ἔχουν καμωμένα,
πρέπει μόνον νὰ γελᾷ
ἡ καρδιά μας δλοένα.

Ὁ Πρωθυπουργὸς
ἔρχεται γοργός.

Π. — Ποιὸς εἶναι το ὄψος, ποῦ προχωρεῖ
μὲ τόσον μένος καὶ μὲ μπουρτί;
Φ. — Δὲν τὸν γνωρίζεις, μωρὸς ψωρίτη,
τὸν Προέδρό μας τὸν Κυβερνήτη;

Ὁ Στεφανῆς μας ἐπῆρε φέρεα,
ἔπαυσε νότες νὰ στέλλῃ τώρα,
Ὁ Στεφανῆς μας, ἂν κι' ὀγδοντάρης,
θέλει νὰ γίνῃ πολέμων Ἄρης.

Τώρα τὰ δόντια του τὰ παρατρῖζει
καὶ λέει κ' ἄστανα πῶς δὲν χαρίζει,
μήτε τὸν σκιάζουν σὰν πρὶν φοβέrais,
μήτε Γαλλiais, μήτ' Ἑγγλιτέrais.

Δεν εἶναι μόμολais καὶ παῖξε γέλα,
σήμερα τρέμετε, βάρδα φουρνέλα.
Τώρα σὰν ἓνας Δράκων πυρίπνους
ἐχθρῶν καὶ φίλων χαλᾷ τοὺς ὕπνους.

Ἐπῆρε δρόμο, δὲν σταματᾷ,
τοῦ λέν: κ' βό' βάντις; ποῦ τρέχεις, ποῦ;
ὅμως μὲ μπόμπais αὐτὸς πετᾷ,
κι' ὅλοι φωνάζουν: γειά σου, παπποῦ.

Τώρα τοὺς βάζει
θηλειὰ καὶ φοῦρκα,
τώρα ρεμβάζει
νέα μαζοῦρκα.

Τὼρ' ἀνεβόησε: κάτω τὰς χεῖρας,
τὼρ' ἀνετίναξεν ἰσθμῶν γεφύρας,
τώρα ξανάκανε νέο γεφύρι
σὰν πρωτομάστορας τοῦ Καλομοίρη.

Ὁ Στεφανῆς μας χωρὶς ἄστεϊα
ἔγινε τώρα πυρὸς ἐστία.
Ἀστροποβρόντησε κι' αὐτὸς ὁ πάππος
καὶ τὸ Ρωμαῖικο ἔξυπνησε κ' ἄπως.

Π.—

Κι' ἐγὼ τὸν βλέπω, βρὲ Φασουλῇ,
καὶ πῦρ πολέμου μὲ πυρπολεῖ.
Κι' ἐγὼ τὸν βλέπω καὶ τὸν τρομάζω,
ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸν θαυμάζω.

Γιὰ γέρους εἶναι πολὺ σπανία
μὴ τέτοια στάσις ἁρεσιμανία,
κι' εὐοὶ φωνάζουν τοῦ Κυβερνήτου,
ποῦ πῆρε δρόμον αὐτοκινήτου.

Ἔτσι σὲ θέλω, νὰ πολεμῇς,
θερμούς ἐπαίνους δέξου κι' ἐκ μέρους μας,
καὶ βλέποντές σε λέμε κι' ἐμεῖς:
γὰρ σείβ' ὅλους ἀπὸ τοὺς γέρους μας.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίais,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίais.

Τὸ Λύκειον ἐκεῖνο τὸ τοῦ Κωνσταντίνου,

ποῦ σὲ διδασκαλίαν μεγάλως ἐπιδίδει,
καὶ κινηματογράφον ἄρχισε κατ' αὐτοὺς
γιὰ νὰ ψυχαγωγῇ τοὺς μικρομαθητάς.